

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 114.286 van 6 januari 2003  
in de zaak A. 118.271/XIV-9129.**

In zake :       XXX,  
                  die woonplaats kiest bij  
                  advocaat R. BELDERBOSCH,  
                  kantoorhoudende te 2018 ANTWERPEN,  
                  Belgiëlei 15 B bus 10

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

---

**DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Algerijnse nationaliteit, op 18 maart 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2002 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 30 augustus 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 25 maart 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 december 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAN HOECKE, die loco advocaat R. BELDERBOSCH verschijnt voor de verzoekende partij, en van adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 20 augustus 2001 en zich vluchteling verklaart op 23 augustus 2001; dat op 30 augustus 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 15 februari 2002 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd:

“U, die van Algerijnse nationaliteit bent en afkomstig uit de wilaya Batna, zou in 1999-2000 de loodgieterszaak van uw vader hebben overgenomen omdat hij ziek zou zijn geworden. U zou een zaakgenoot hebben gehad. Op 7 juli 2001 zou u onderweg van uw werk naar huis zijn tegengehouden door drie onbekende personen die zeiden van een gewapende groepering te zijn. Ze zouden van u 10.000.000 Algerijnse centimen hebben geëist om aan minderbedeelden te geven. Ze zouden gewapend zijn geweest en uw naam en familie kennen. U zou door hen zijn bedreigd met de dood indien u zou weigeren de geëiste som te geven. Een week later zouden dezelfde personen zijn teruggekomen om hen de som te overhandigen. In augustus 2001 zouden zij u opnieuw in uw straat hebben tegengehouden en deze keer een veel grotere geldsom geëist hebben. Dit voor de aankoop van wapens. U zou hen verteld hebben later terug te komen om het geld af te halen van uw bankrekening. Ze zouden u gezegd hebben op 16 augustus 2001 terug te zullen komen voor de inning van de gevraagde som. U zou nooit klacht hebben neergelegd bij uw autoriteiten omdat u geen vertrouwen zou hebben in de Algerijnse staat en omdat u vreest verdacht te worden van collaboratie met terroristen. Uw zaakgenoot zou ook financieel zijn afgeperst door terroristen en zijn moeder zou op 14 augustus 2001 naar u thuis zijn gekomen met de melding dat haar zoon zou zijn opgepakt door terroristen en sindsdien verdwenen zou zijn. U zou twee dagen lang zijn ondergedoken bij een vriend in Anaba. Uw moeder zou u laten weten hebben dat terroristen thuis zijn gekomen op zoek naar u. Zij zou u aangeraden hebben niet naar huis terug te keren. Uit vrees hetzelfde te moeten ondergaan als uw zaakgenoot zou u Algerije op 16 augustus 2001 clandestien in een passagiersboot ontvlucht zijn en naar Marseille zijn afgereisd. U zou er per trein verder zijn doorgereisd naar België teneinde er zich vluchteling te verklaren.

Er dient te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag kennelijk ongegrond is omdat de door u aangehaalde elementen onvoldoende ernstig zijn om te worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Vooreerst baseert u uw asielaanvraag enkel en alleen op twee incidenten met lokale terroristen die geld van u zouden hebben geëist. Vóór juli 2001 zou u met hen nooit problemen hebben gehad. Deze pogingen tot afpersing door lokale terroristen vormen op zich geen voldoende ernstige reden om te besluiten tot een persoonlijke en systematische vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag van Genève.

Vervolgens kan u niet verduidelijken waarom u niet elders in Algerije, bijvoorbeeld in Algiers of in Anaba bij uw vriend, kon verblijven om uw voorgehouden problemen die zich op het lokale vlak situeren, te ontlopen en aldus het interne vluchtalternatief toe te passen. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat uw beweerde problemen het lokale niveau overstijgen.

Uw voorgelegde identiteitskaart bewijst tot slot wel uw identiteit en afkomst, maar kan de appreciatie van uw asielaanvraag niet op een positieve manier wijzigen. Uw asielaanvraag is bijgevolg onontvankelijk.”.

2.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij haar enig middel steunt op artikel 62, eerste lid van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat uit het middel blijkt dat zij de motieven van de bestreden beslissing kent doch betwist dat de gegeven motieven de beslissing kunnen dragen; dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat het middel enkel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;

2.2. Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat de commissaris-generaal om tot zijn beslissing te komen zich baseert op artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat hij in casu vaststelt dat de asielaanvraag van de verzoekende partij kennelijk ongegrond is omdat die enkel en alleen gebaseerd is op twee incidenten met de lokale terroristen die geld van de verzoekende partij zouden hebben geëist; dat hij verder vaststelt dat de verzoekende partij niet kan verduidelijken waarom ze niet het interne vluchtalternatief kon toepassen om haar voorgenomen problemen met de lokale terroristen te ontlopen;

Overwegende dat de verzoekende partij tegen de voornoemde vaststellingen van de commissaris-generaal inbrengt dat de autoriteiten in Algerije niet bij machte zijn om voldoende bescherming te bieden tegen geweldplegingen en bedreigingen door gewapende groeperingen, met als gevolg dat, indien men zich toch tot de autoriteiten wendt voor protectie, de kans bijzonder groot wordt dat de gewapende groeperingen in kwestie ongestraft de verklikkers kunnen liquideren; dat het verder onmogelijk zou zijn om zich elders dan in zijn geboortestreek te vestigen gezien het wantrouwen tegenover vreemdelingen na jarenlange terreur en moordpartijen; dat een dergelijke uitleg echter algemeen en hypothetisch overkomt, en aldus geen betrekking heeft op de individuele toestand van de verzoekende partij; dat de verzoekende partij derhalve niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal in onredelijkheid of op grond van onjuiste feitelijke gegevens tot zijn besluit is kunnen komen; dat het enige middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

## **B E S L U I T**

### **Artikel 1.**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

### **Artikel 2.**

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes januari tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

K. VANHOUTTE,

wnd. kamervoorzitter,  
staatsraad,  
griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**K. VANHOUTTE.**

**C. ADAMS.**